



Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 9. Concilium Tyancæum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](#)

Prae-

onym

jocu-

ro, si-

) Su-

mandi-

um su-

ausas-

unive-

it ord-

um re-

b Ep-

licare-

S. II.

latius i-

nt Gr-

Flamin-

Clarij-

core P-

ropten-

clarif-

imilis in-

orum F-

cum su-

?

n: D-

des D-

ogäng-

-bekan-

tausinu-

befrie-

dene-

§. IX.

Sæculum IV.
A. C. 366.

Concilium Tyanœum.

Eustathius, aliique Orientalium Delegati, Roma profecti cum Epistola Librii Papæ, in Siciliam trajecerunt, ibique

P 3

Con-

betrifft, so haben dieselben dem Damasus alle Schuld gegeben, und als Leute, die damals in Rom gegenwärtig gewesen, geschrieben, daß er der Urheber des bürgerlichen Krieges gewesen. Et inferius: So viel ist wenigstens gewiß, daß Damasus bey dieser ganzen Sache sich so aufgeführt, daß er den Heiden ärgerlich, und lächerlich werden müssen. Er führte selbst den rasenden Pöbel an. Umringete die Kirche, verwüstete sie, und war also unmittelbarer Weis schuld am Blut so vieler Menschen. Hucusque calumniator iste. Subiungit tamen Concilium Romanum post annos 12. celebratum pro Damaso Ursinum Peccatorem substituisse, atque Rufini, & Hieronymi testimonia consentire. Et tandem: Vermuthlich, weil man jene beyden Scribenten für Separatisten gehalten, hat man ihnen weniger geglaubet. Ita Schismaticorum, Hæreticorum, & ferme omnium, quotquot in Sedem Romanam seditiose insurrexerunt, Patronus; nempe Cicero pro domo sua. Jam S. Damasi Electionem examinemus! S. Damaso jam electo. Ursinus urente invidia ab uno Episcopo, non Ostiensi, contra Canones, & consuetudinem or- dina-

Soer. IV. 12.

Sæculum IV. Concilio Episcoporum Insulæ hujus
A. C. 366. gregato, palam fidem Nicænam, & vocen

CO-

dinatur. Pars plebis Ursino favens proscriptio
e custodia ministrorum civilium rapit. Quia in
tute fronte Protestans dicit, Damasum primus
seditionis cauam extitisse? Accurrit Plebis Pan
Damaso faventis, confligitur, multi cæduntur.
At S. Hieronymus, Rufinus aliique non dicit.
S. Damasum adfuisse certamini, multo minus.
Fideles ad cædes accendisse. Dicit Interpres
Marcellinum, & Faustinum tunc Romæ fuisse
præsentes; verum non minus S. Hieronymus
tunc Romæ versabatur. Audiamus ipsum le
quentem, relatum a Palatio: *Damasus Romanus
Ecclesiæ ordinatur Episcopus.* Post multum
temporis spatium. (vel ut alii legunt) Post non
multum, Ursicinus a quibusdam Episcopos con
stitutus Sicinum cum suis invadit, a quo Da
masianæ Partis populo confiunte crudelissima
interfectiones diversi sexus perpetratae. Rufinus
postquam rem narravit Lib. 2. c. 10. addit: Qua
res Fæctione Maximi Præfecti sævi hominis ad
invidiam boni, & innocentis versa est Sacerdo
tis . . . sed Assertor Innocentiae Deus affuit,
& in Caput eorum, qui intenderant dolum, pa
na conversa est. Omnia aliorum Testimonii
Protestans noster opponit Marcellinum, & Fa
stylum Luciferianos, qui in suo Libello Imper
toribus oblato, ut inferius videbimus, non Da
masum modo, sed etiam S. Hilarium, Osium, &
S. Athanasium accusant, & Catholicos vocant
Prævaricatores. Judicet Lector an non mani
festum

consubstantialis, sicut antea Romæ, con- Sæculum IV.
fessi sunt. Quo facto ab Episcopis Sici- A. C. 366.
liae litteras, illis quas Liberius dederat,

P 4 con-

festum sit, Interpretam Protestantem Partium studio duci. Sed in fine hujus Notæ rursus loquitur ex Cathedra, scilicet ex Cathedra Pe-
stilentiae: Anlangend das Gesetz Valentiniani,
kraft dessen die römische Bischöfe andre Bi-
schöfe richten sollten, so mag solches wohl von diesem Kaysor gut gemeinet gewesen seyn, in Anschung der Folgen aber ist es nicht wohl gerhan gewesen; inzwischen ersicht man so viel daraus, daß der römische Bischof die Macht andre zu richten, nicht kraft ei-
nes göttlichen Rechtes habe, sondern daß es ein Geschenk des Kaysers gewesen, wofür es auch die im Jahr 376. zu Rom versammelten Bischöfe erkannten, als sie an den Kaysor Gratianus eine Bittschrift ergehen liessen darinn sie ihn ersuchten, daß er dieses der Kirche so ersprießliche und dem Unsehen der Bischöfe so zuträgliche Gesetz auch vollstre-
cken lassen möchte. Hic iterum stolido nostro Interpreti inculcandum; non Imperatores, sed JESUM Christum Pontificibus Romanis Jurisdi-
ctionem in ceteros Episcopos dedisse, dum di-
xit ad Petrum: Confirmate fratres tuos. Tribus *Luc. 22.*
continuo vicibus: Pasce oves meas! Tu es Pe- *Joan. 21.*
trus, et super hanc Petram etc. Donec ista *Matth. 16.*
ex Sacra Scriptura deprompta solverit Inter-
pres noster, quæcunque contra Potestatem Papæ
afferat, ridendus est. Sed forte dicet: Cur igi-
tur

Sæculum IV.
A. C. 366

*Epist. Illyr.
ap. Theod.
IV. c. 9.*

confonas, acceperunt. Eustathius deinde in Illyricum se contulit, qui Episcopum Sirmensem Germinium a puro Arianismo convertisse creditur, nam fidei Confessionem habemus, qua declarat, credere se, Dei Filium Patri Divinitate, Potentia, Gloria, Sapientia, omnibus similem. Alii Episcopi Ariani Illyrici, quorum principi erant Ursacius, Valens, & Palladius, hac Germinii retractatione commoti, plures hac super re ad eum Epistolas scripsere, quarum una decimo quinto Calendas Januarii, Gratiano & Dagalaifi Consulibus, id est, decima octava Dec anno 366. data est; at Germinius in sua Confessione, Filium esse similem Patri per omnia, sola excepta innascibilitate, perstitit.

Legati

tur Imperator hanc Legem tulit, si JESUS Christus id iam præceperat? Respondeo hanc objectionem similem esse illi, si quis diceret: In Jure Bavarico sæpius prohibetur, ne quis fornicetur, ergo Fornicatio non est prohibita Legge Dei, sed Electoris Bavariae. Rursus: an ergo Episcopi hanc Legem ignorarunt? Non ignorarunt, sed plurima Exempla vel in hac sola Fleuriana Historia adducta suppetunt, Episcopos ex omnibus Orbis Partibus ad Episcopum Romanum pro nata Ecclesiarum particularium necessitate respexisse. Verum aliud est Legem non ignorare, aliud exacte eam observare.

Legati Concilii Lampsaceni, in Orientem reversi, Patres in Concilio Tyanæ congregatos invenerunt, cui intererant Eusebius Episcopus Cæsariensis in Cap-
 padocia, Athanasius Ancyranus, Pelagius Laodicenus, Zeno Tyriensis, Paulus E-
 mesanus, Ottreus Melitinensis, S. Senex Gregorius Nazianzenus, & plures alii, qui in Concilio Antiocheno sub Joviano anno 363. ubi fides Filii Consuetudinis stabilita est, præsentes fuerant. In hoc Sup. L. XV. Concilio Tyanæ Epistolæ Liberii, & Episcoporum Italiæ, Siciliæ, Africæ, & Galliæ, quas Legati attulerant, lectæ sunt, easque Episcopos Occidentis libentissime dedisse, credere fas est, ut admissum in Concilio Ariminensi probrum diluerent. Magnum ex hac lectione latitiæ sensum Patres percepérunt. Eustathium 875. Ep. 82. Sebastenum, olim depositum, suæ Sedis p. 911. reddiderunt, & ut Episcopum Catholicum receperunt. Omnes Orientis Ecclesiæ per Epistolas hortati sunt, ut Decreta Asiae Episcoporum, qui Legatos in Occidentem miserant, & Epistolas Liberi, atque Occidentalium legerent, & quantus esset eorum numerus, attenderent; Nam videbitis, inquit: omnes istos Episcopos collectim illis, qui in Concilio Ariminensi decepti sunt, numero longe esse superiores; Autores ergo erant, ut eorum Communionem amplecterentur,

P 5 tur,

Sæculum IV. tur, atque hujus suæ voluntatis testes
A. C. 366. teras darent. Simul etiam Episcopos

Concilium Tarsi in Cilicia ante veris e-
xitum certa, quam indicabant, die, cele-
brandum invitabant, haud dubie, ut illi
tempore noxios in Cilicia æstivi solis co-
lores anteverterent. Multos hunc in
finem præsertim ad Episcopos Catholicos
miserunt tabellarios; quippe in hoc Con-
cilio Tarsensi fidem Nicænam stabiliri, &
tandem jurgia omnia compesci posse spe-
rabant.

§. X.

Initia persecutionis sub Valente.

Soz. IV. c. 12 Dum Catholici Episcopi ad destinatum
Concilium ire parant, triginta qua-
tuor ferme Episcopi Asiæ Conciliabulum
in Caria egerunt; hi quidem aliorum
voluntatem, & zelum pacem Ecclesiarum,
& unionem reducendi laudabant, sed vo-
cem consubstantialis rejiciebant, dice-
bantque, Confessioni fidei Dedicationis
Antiochenæ, & Seleuciensi esse firmiter
inhærendum, hanc enim S. Luciani Mar-
tyris opus esse contendebant. Sed &
aliud fuit, & fortius impedimentum,
quod convocationi Concilii Tarsensis ob-
stítit; quippe Imperator Valens, sollici-
tante Eudoxio Constantinopolitano, mi-
naces litteras ad Episcopos dedit, ne in
Concilium congregari auderent; Pro-
vincias